

Aki mindig nyer

AK...ban állomásozó huszár-ezred tisztikara szokatlan nagy számban gyűlt egybe a laktanya tiszti kaszinójában.

Néhány új tiszt lett az ezredbe más ezredből áthelyezve s azok megérkezésének öröme egy kis banquettet rögtönzött a tiszti kar.

A lakoma vigan folyt. Csengtek a poharak. Egymást érték a felköszöntők, mik rendesen katonás rövidségűek voltak s e tekintetben határozott előnyben voltak a civil tósztok fölött.

Az érdeklődés különösen egy creol-barna arcú villogó fekete göndörfürtű, sudártermetű főhadnagy köré csoportosult. Az élénk szellemű tiszt ajkáról csak úgy pattogott az élc. Az élénk tekintettel szavain csüngő hallgatók ajkain fel-fetört a kacaj.

Az asztalnál legfelül ült az ezredes, ki eléggülten mosolygó képpel nézte, hogy ily vidám hangulatot képes maga körül teremteni az élénk tiszt, ki szintén akkor jött az ezredhez. A fiatal tisztet megelőzte volt már az a híre, hogy mindig kész fogadni és soha egyetlen fogadását el nem veszíti. Lakoma végeztével a tisztek elszéledtek a termekben kártyázni, biliárdozni. Az ezredes magához kérte az újra érkezett főhadnagyot, ki helyet foglalt mellette.

- Szokott ön kártyázni?
- Soha.
- Úgy hát nem fosztom meg semmi kedvteléstől, ha arra kérem maradjon?
- Sőt, csak szerencsét ezredes úr.
- Megvallom őszintén, hogy önt már nagyon kíváncsian vártam, mert megelőzte a hír, hogy híres fogadó és soha egyetlen fogadásánál sem szokott veszíteni.
- Ez igaz.
- Nos, ennek kell, hogy titka legyen. Miben van az ön boszorkánysága?
- Nem boszorkányság az ezredes úr, én mindig biztosra fogadok.
- Például? Mondjon kérem, egy példát!

- Szívesen. Például én azt állítom, hogy ezredes urnak baloldalán, a szív közelében egy szurási sebhelye van, melyet valamelyik hadjáratban kapott. Pika szurás.

- No és?

- Ezt állítom.

- Határozottan?

- A leghatározottabban.

- Kész is rá fogadni?

- Azonnal.

- Mennyiben?

- Ötszáz frankban. Tessék; az összeget le is teszem.

Elővette pénztárcáját és ötszáz frankot az ezredes elé olvasott.

- Tehát a fogadás áll. Tessék tanukat szólítani, kik a fogadást rögtön elbirálhassák.

- Eh minek külön tanukat. Ez annyira érdekes fogadás, hogy az egész tisztikar tanuja lehet.

Azzal az ezredes oda szólította a különböző játékokkal szórakozó tiszteket s elmondta nekik, hogy a ma érkezett főhadnagygyal fogadott ebben és ebben, ilyen és ilyen föltételek mellett.

- Itt uraim idegenek nincsenek – szólt az ezredes - önök azonnal meggyőződést szerezhetnek, hogy ki nyert, ki vesztett.

Az ezredes levetette blouse-át, levetette ingét és meztelen felső testét megmutatta minden tisztnek egyenkint, kik egytől egyig konstatálták, hogy azon absolute semmi sebhely nincsen. Végül mosolyogva fordult a főhadnagyhoz:

- Nos, kedves barátom, meg van ön győződve, hogy állítása nem való?

- Igen.

- Tehát fogadását elvesztette.

- Fájdalom: el.

Erre aztán lett nagy mulatság. Az ezredes rögtön pezsgőt rendelt s tréfálkozva, élcélődve mulattak éjfélig. Ekkor elszéledtek. Másnap reggel az ezredes mihelyt felöltözött, tollat fogott és írt azon ezredes barátjának, ahonnan a híres fogadó jött. Gunyosan írta le, hogy az ő híres nyerőjük itt mindjárt az első fogadását is elvesztette. Aztán leírta, az egész dolgot.

Posta fordultával megérkezett a másik ezredestől is a válasz, mely szóról szóra így hangzott: „Kedves barátom! A menydörgős ménkű ütött volna a ti fogadásotokba. Könyű volt annak a főhadnagynak azt az ötszáz frankot kifizetnie; még is csak ő nyert most is; mert tőlünk való távozásakor a bucsu lakomán, velem meg abban fogadott, hogy veled, kedves barátom, leendő ezredesével, mindjárt az első este, nyilvános helyen levetteti az ingét. És hogy te is felültél neki, szép összegembe került; mert velem szemben 2000 frank a tét. Ő nem is írt nekem; biztosra vette, hogy te magad fogsz nekem a dologgal dicsekedni. A mai postával utalványozom neki a 2000 frankot, Szerető bajtársad: G...r. ezredes.”